

στροφαί μελωδικώταται, αἵτινες, ἐκφερόμεναι ὑπὸ τοῦ βαρυτόνου, ἐπαναλαμβάνονται εἰς τὴν ἀμέσως ἐπομένην ἑπταῳδιαν [settimino], παράγουσαι τὴν λαμπρότεραν τοῖς ἀκροαταῖς ἐντύπωσιν.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ πράξει, παρίσταται ἡ πάλῃ τῶν ἀοιδῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν τῇ Βαρθεύρῃ. Ὁ Ταγχαίξερ ἐπαναβλέπει τὴν Ἐλισάβετ—δυοδία ἐρωτικῇ—θὰ ψαλὴ διὰ τὴν μνηστὴν του καὶ θα κερδήσῃ τὸ θραβεῖον. Παρέρχεται ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἡ τῆς πομπῆς συνοδεία. Τὸ θέαμα εἶναι μεγαλοπρεπές· καὶ ἐπιβάλλον διὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸν κόσμον ἐνδυμάτων καὶ σκευῶν. Εἰσέρχονται ἐν τῇ αἰθούσῃ εἰς ὀμίλους οἱ προσκεκλημένοι. Ἰππόται, Κυρίαί, Ὑπουργοί, πολέμισται ἐν μέσω ἀπείρων ἀκολούθων καὶ ἐραπύτων, ἀσχολομένων εἰς τὸ εὐτακτον τῆς τελετῆς. Ἡ ὀρχήστρα παιανίζει τὸ περίφημον μαντήριον (marcia). Εἰσέρχονται κατόπιν ἀνὰ εἰς οἱ ῥαψῳδοὶ περακολουθούμενος ἕκαστος ὑπὸ τοῦ ἰδίου δοκίμου νεανίσκου, φέροντος τὴν ἐκ χρυσοῦ κιθάραν. Εἰσὶν ἕξ τὸν ἀριθμὸν, Ταγχαίξερ, Βολφράμος, Ἐρρίκος, ὁ συγγραφεὺς, Βιτερόλφ, Ραϊνμάρς τοῦ Σβέτερ καὶ ὁ Γουαλτιέρος τῆς Βογελζάδης, ὅστις, καθ' ἕνα ἀναφέρουσι τὰ χρονικά τῆς Βερσδούργης, ἐνετείλατο νὰ ῥίπτωσιν ἐπὶ τοῦ τάρου του σποράν εἰς τροπὴν τῶν πτηνῶν. ἵνα θύνηται ν' ἀκροᾶται καὶ ὑπ' αὐτὴν τὴν γῆν τοὺς λαρυγγισμοὺς τῶν ἐρωτικῶν ἀσμάτων. Ἐνταῦθα λαμβάνει χώραν μετὰ μεγάλης ἐπισημότητος ἡ πάλῃ. Ἀξία σημειώσεως εἶναι ἡ αἰέσιμος ὥδῃ εἰς τὸν ἀγνὸν ἔρωτα ὑπὸ τοῦ Βολφράμου. Εἰς τὸν Ταγχαίξερ ἐπανέρχεται ἐπὶ τῶν χειλῶν του αὐτομάτως, ὡς εἰπεῖν, ὁ πρὸς τὴν Ἀρροδίτην ὕμνος. Ἡ ὥδῃ αὕτη, ἥτις θεοποιεῖ τὸ πάθος τῶν αἰσθήσεων, ἐξεγείρει τὴν ἔργην καὶ τὸ ἀνάθεμα τῶν παρεστῶτων. Μόνον ἡ συγχώρησις τοῦ Ποι-

μένος τῆς Ῥώμης δύναται ν' ἀπολυτρώσῃ τὸν ἔνοχον· καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντηχεῖ ἐπὶ τῇ κοιλάδι τὸ ἄσμα τῶν προσκυνητῶν, ὁ Ταγχαίξερ ἐνοῦται μετ' αὐτῶν καὶ ἀπέρχεται.

Ἐν τῇ τρίτῃ πράξει, τῇ καὶ ἀσθενεστέρᾳ τοῦ ὅλου ἔργου, λαμβάνει χώραν ἡ ἐπάνοδος τῶν ῥαψῳδῶν. Ἡ Ἐλισάβετ, ἥτις τοσοῦτω περιέμενεν αὐτὸν καὶ τοσοῦτω ἰκέτευσε, προσεγγίζει εἰς τὸν θάνατον. Ὁ Βολφράμος, ἐραστὴς μυστηριώδης καὶ αἰσθηματικὸς, χαιρετᾷ τοὺς ἀστέρας τῆς νυκτός δι' ἡδόμελους μονωδίας.

Ὁ Ταγχαίξερ ὑφίσταται ἐνταῦθα τὴν ὑστάτην πάλιν πρὸς τὸν παρακολουθεῖντα αὐτὸν ἀπαίσιον ἔρωτα καὶ ἀποθνήσκει ἀσυγχώρητος ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς ἀτυχοῦς Ἐλισάβετ. Ὁ ἥλιος, ὅστις ἀνατέλλει χαρίεις ὀπισθεν τῶν θόλων τῆς Βαρθεύρῃς, φωτίζει τὴν περὶ λυπὸν σκηνήν.

Ἐνταῦθα περατοῦται τὸ μεγαλοπρεπές καὶ διακεκριμένον ἔργον τοῦ περικλύτου γερμανοῦ διδασκάλου, ὅπερ ἀποτελεῖ ἐν ὅλῳ μέγα καὶ σπουδαῖον μουσικὸν ποίημα.

Ἐν Τεργίστη, Δακίμβριος 1878.

Σ. Μ.

Ο ΑΚΑΛΛΙΕΡΓΗΤΟΣ ΚΗΠΟΣ.

Ἦμέραν τινὰ τῆς ἀνοιξῆς· εἰσῆλθον εἰς τινὰ κήπον. Ἀλλ' ὅποις ἐκπλήξῃς! Ἐν αὐτῷ δὲν ὑπῆρχεν οὔτε κἄν ἓν ἄνθος, καὶ τὰ μὲν δένδρα, ἀντὶ νὰ ὦσι περιβεβλημένα τὴν χλοερὰν καὶ πράσινον στολὴν των, ἦσαν ἅπαντα γυμνά φύλλον καὶ οἱ κλάδοι των κατὰ ζήνοι, ἡ δὲ γῆ πλήρης ἀκανθῶν καὶ τριβύλων. Ἐνῷ δὲ μελαγχολικῶς παρρηύοντα, εἰσῆλθε γέροντις, παρ' οὗ ἐξήγηται τὸ αἴτιον τῆς ἀπὸ ζήλοιο.

τῶν δένδρων ἐκείνων. Οὗτος δὲ μοι ἀπήντησεν.

Ἄ'Ο κῆπος οὗτος εἶναι ἀκαλλιέργητος καὶ οὐδὲν γίνεται ἄνευ τῆς καλλιεργείας. Διὰ τὴν ἔχη τις ἄνθη καὶ καρποὺς ἀπικτεῖται καλλιέργεια. Καὶ ἡ γῆ, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ἔχουσιν ἀνάγκην καλλιεργείας, ἡ δὲ καλλιέργεια τοῦ νοῦς εἶναι ἡ παιδεία, ἣτις διαπλάσσει τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μορφώνει τὴν καρδίαν αὐτοῦ· διότι ὅταν καλλιεργῇται ἡ διάνοια μετ' αὐτῆς συγκαλλιεργεῖται καὶ ἡ καρδία. Ἀλλὰ δυστυχῶς, πολλοὶ παραμελοῦσι τὴν καλλιεργεσίαν ταύτην

Ἀλέγουσιν ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνον εἰς μίαν νεάνιδα ν' ἀναγνώσῃ μυθιστορήματα, εἰς ὃ ἡρώς τις πένις νυμφεύεται ἓνα πλούσιον. Ναί, ἀναμριβόλως, ἐὰν ἡ νεάνις ἦναι ἀνόητος, ἐὰν νομίζῃ ὅτι εἶναι αὐτὴ ἡ ἡρώς τοῦ μυθιστορήματος, ἐὰν δὲν γινώσκῃ τὴν διακρίνη τὴν πραγματικότητα ἐκ τῆς ἰδανικότητος καὶ ἐὰν ζητῇ τὴν τύχην τῆς ἐν τοῖς ψευδοῖς λόγοις τοῦ μυθιστορήματος. Ἀπεναντίας εἶναι ἐπικίνδυνον ἐὰν αὕτη δὲν κατέχῃ οὐδεμίαν διανοητικὴν δύναμιν καὶ κρίσιν. Ἀλλ' ὅταν ἀναγινώσκῃ τις ἱστορικὰ καὶ ἡθικὰ βιβλία, κατ' οὐδὲν βλάπτει αὐτὸν καὶ ἡ ἀνάγνωσις τῶν μυθιστορημάτων· διότι πάντοτε πρέπει νὰ καταγίνεται τις εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ὅχι μόνον ὅταν σπουδάζῃ, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀποπερατώσῃ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ κατ' ἐμὲ, ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἡ καλλιτέρα διασκεδάσις καὶ τὸ μόνον καταφύγιον εἰς τὰς κακουχίας τῆς ζωῆς. Ἄλλως τε, δὲν πρέπει νὰ μιμῇται τις ἐκεῖνο, ὅπερ ἀναγινώσκει, καὶ οὐδεὶς ἐμιμήθη τοὺς ἥρωας, ὧν ἀνέγνωσε τὰ συμβάντα, οὐδεὶς ἡσπάσθη τὸν ληστρικὸν βίον, διότι ἀνέγνωσε τὸν βίον ἐνὸς ληστοῦ καὶ οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ κατὰκτῇ τὴν Ἀσίαν, διότι ἀνέγνωσε τὰ κατορθώματα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Οἱ ἀκατακρίτοι ἐπαδείκνουν

εἰς τὰ τέχνα αὐτῶν τοὺς μεθυσιμένους Εἰλωτας διὰ τὰ κάμνωσι ν' ἀποστρέφονται τὴν μέθην. Ἡ παιδεία ὅμως δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ γινώσκῃ τις τὰς δυναστείας τῆς Αἰγύπτου, ὀλίγην ἱστορίαν καὶ γεωγραφίαν, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ καὶ γνώσεις τῆς φιλολογίας. Ἐπὶ τέλους, διάνοια μὴ καλλιεργηθεῖσα διὰ τῆς παιδείας ὁμοιάζει πρὸς τὸν κῆπον τοῦτον εἶναι γῆ-ἀκατέργαστος καὶ ἀποσικληρυνθεῖσα, καὶ ἐπομένως μὴ δυναμένη νὰ φέρῃ καλοὺς καρποὺς· ὡς δὲ σὰς εἶπον ὅτι διὰ τὴν ἔχη τις ἄνθη καὶ καρποὺς ἀπικτεῖται καλλιέργεια, οὕτω σὰς λέγω ὅτι οὐδὲν δύναται τις νὰ ἐξάξῃ ἐκ τῆς διανοίας του, ἐὰν δὲν γίνῃ ὁ ἀκάματος κηπουρὸς ἑαυτοῦ, πάντοτε καταγινόμενος νὰ καλλιεργῇ τὸν νοῦν του, ν' ἀναπτύσῃ τὰς καλὰς ἐξεις καὶ ν' ἀποσκορακίσῃ τὰς κακὰς, διότι πάντες γεννώμεθα μετὰ τὴν κλίσιν πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν.

Δίς. Μ...

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ τοῦ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἀλληγορία.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γήινου • περιβόλου μεγαλοπρεπὲς φυτὸν ἀνυψοῦται, ὅπερ πρὸ πολλῶν ἀνοίστων ἀπετέλει τὸν στολισμὸν του. Εἶχεν ἀποσβύσει, διὰ τῆς λαμπρότητος τῶν χρωμάτων τοῦ, τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ὁμοίων του καὶ πρὸ πολλοῦ, ἀρού ἐμαράνθη, τὸ γλυκὺ ἄρωμά του ἐπλήρην εἰσέει τοὺς τόπους, οὓς καθωράζειν.

Ἀλλ' ἐπῆλθε παγερὸς • χειμὼν τὸ εὐγενὲς φυτὸν ἐκλινε τὴν κεφαλὴν τὴν ὑπὸ πολυτίμων σπόρων βεβαρμένην, εἰς οὓς καλλίτερον ἑδαφος καθίστατο ἀνχακτὸν.

Τότε ὁ αἰώνιος Γεωργὸς, ὁ καλλιεργῶν τῶν κόσμων ὅλων τὰ ἄνθη, ἐ-